

Let's (Not) Shake on It

The simple handshake, once an offer of peace, now carries a threat of contagion.

Handshaking for self-protection became anachronistic long before Dr. Anthony Fauci, the nation's leading infectious-disease expert, said wistfully in early April that as far as even greeting one another, "we may never shake hands again." As a personal defense mechanism and for sealing deals, though, it was outdated as soon as people began openly brandishing guns and hiring lawyers to vet contracts.

Habits are hard to break, however. We still hear "Bless you" in response to sneezes, although hardly anyone still believes Pope Gregory's guidance that the expression would help ward off the plague. Also, this is not the first time in our history that an epidemic has weaponized a custom that originated as a means of assuring two strangers that neither was armed. After the 1793 yellow fever epidemic in Philadelphia, the publisher Matthew Carey wrote, "The old custom of shaking hands fell into such general disuse, that many shrank back with affright at even the offer of the hand."

"How did people first get into the habit of shaking hands?" Harper's Weekly asked in 1870, and then answered: "In early and barbarous times, when every savage or semi-savage was his own lawgiver, judge, soldier and policeman" two strangers would offer each other their right hand — "the hand alike of offense and defense"— in order "to show that the hand was empty, and that neither war nor treachery was intended."

Knights incorporated the practice into chivalry, although when removing their iron mail gauntlets proved too cumbersome, personal rectitude had to be assumed as a matter of faith.

The greeting was ritualized as expected gamesmanship and political etiquette between competitors in sports and politics, immortalized in contrived photo ops of movers and shakers, and became common to everyday encounters.

While handshaking did not outwear its welcome, it never implied an enduring friendship. Instead, it suggested a modicum of trust — not implicitly, but only after both parties proved that, literally, they weren't holding anything back.

Ми (не) потиснемо руки

Звичайне рукоштовнання, яке раніше було знаком миру, тепер несе загрозу зараження.

Рукоштовнання в цілях самозахисту застаріло ще задовго до того, як доктор Ентоні Фоучі, головний спеціаліст США з інфекційних захворювань, на початку квітня з жалем повідомив: може бути таке, що, навіть вітаючи одне одного, «ми більше ніколи не потиснемо руки.» Проте рукоштовнання як механізм самозахисту та рукоштовнання при укладенні угод застаріли ще тоді, коли люди почали відкрито розмахувати зброєю та наймати адвокатів для перегляду контрактів.

Однак звичок важко позбутися. Ми все ще чуємо «Будьте здорові» у відповідь на чхання, хоча навряд чи хтось досі вірить вказівкам папи Григорія про те, що цей вираз допоможе уникнути чуми. Крім того, не вперше епідемія зробила небезпечним звичай, який зародився як засіб запевнити двох незнайомих, у тому, що жоден з них не озброєний. Після епідемії жовтої гарячки у Філадельфії 1793 р. Видавець Метью Кері писав: «Старий звичай рукоштовнань настільки вийшов з ужитку, що багато хто з переляком відсторониться від людини, яка простягає руку».

1870 року в журналі «Harper's Weekly» з'явилась розповідь про те, як виникла звичка тиснути руки. «У давні, варварські часи, коли дикуни були самі собі законодавцями, суддями, солдатами й міліціонерами», два незнайомці могли простягнути один одному свою праву руку. Вони робили це для того, щоб «показати, що рука, яка може бути як засобом нашкодити, так і захиститись, була порожня, і що в людини нема намірів війни чи зради».

Потім цей звичай перейняли і лицарі, але коли знімати для цього залізни рукавиці стало надто обтяжливо, особисту чесність сприймали з точки зору довіри. Згодом таке привітання увійшло в політичний етикет і стало вживатись учасниками спортивних змагань. Кінець кінцем цей жест увічнівся фотографіями впливових людей, на яких ті стискають руки, і став звичним для повсякденних зустрічей.

Хоч ми й досі використовуємо рукоштовнання у привітаннях, воно ніколи не передбачало міцної дружби. Натомість, воно несе в собі бодай краплю довіри — лише тоді, коли обидві сторони довели, що мають добрі наміри.

Historians say that the custom probably spread from Europe, often by missionaries. Fijians originally preferred to sniff each other than to shake hands, and experts on interpersonal relations today maintain that smell, too, remains part of the process. Elsewhere, bowing (preferred by, among others, George Washington) stubbornly persisted until handshaking caught on. Among Orthodox Jews and many Muslim cultures, men refused — and still do — to shake hands with women. In Germany, substituting the outstretched right arm for the handshake in a Nazi salute during the 1930s established a common ground between two individuals but affirmed their loyalty to Hitler, not to each other.

What began in prehistoric times as a strategy of self-preservation had by the mid-19th century spawned an abundance of how-to guides on the etiquette of handshaking. A woman's vigorous shaking of a man's hand, Harper's cautioned, might be misinterpreted ("it is for them to receive homage, not to give it"). Early in the 20th century, Professor J. Franklin Jameson, the chairman of the history department of the University of Chicago, advised that a gentleman should shake a lady's hand only if she extends hers, that he should rise from his seat and remove his glove first and that while a "listless cold hand" is repellent, "there need not be such an extension as that from a catapult, nor a grip or squeeze sufficient to make one cry aloud with pain."

Since then, the choreography of greeting and congratulation has grown even more elaborate, with fist bumps and other gestures (prompting Phil Rizzuto, the Yankee shortstop, to say: "I'm glad I don't play anymore. I could never learn all those handshakes").

Some people, by profession, have always been better at it than others. "Politicians, if they are running for office, have the art of handshaking to perfection," Harper's wrote in 1855. (After injuring his finger, a French consul was awarded \$60,000 in damages from a trucking company in 1959 after proving that handshaking was integral to his career as a diplomat.) President Trump, an acknowledged germaphobe, is an exception, although it's unimaginable that he would adopt an earlier recommendation by the French Academy of Medicine that the Gallic-kiss on each cheek is more hygienic than the chillier Nordic hand-pumping.

Історики кажуть, що, можливо, звичай, поширився з Європи, а саме місіонерами. Спочатку фіджійці вважали за краще нюхати один одного, ніж потиснути руки, а фахівці з міжособистісних відносин сьогодні стверджують, що запах теж залишається частиною процесу. В інших регіонах твердо дотримувалися звичаю поклонів (яким, до речі, надавав перевагу і Джордж Вашингтон), поки їх все ж не замінили рукостискання. У багатьох мусульманських культурах та серед ортодоксальних євреїв чоловіки відмовилися — і відмовляються — потиснути руку жінкам. У Німеччині заміна витягнутої правої руки на рукостискання в нацистському вітанні в 1930-х роках встановлювала спільну мову між двома людьми, але підтверджувала їх прихильність не один до одного, а до Гітлера.

Рукостискання, що почалося в доісторичні часи як стратегія самозбереження, до середини 19-го століття присвячувалось безліч практичних посібників. Журнал «Harper's» попередив, що коли жінка надто сильно тисне чоловікові руку, це може бути неправильно витлумачено («жінки повинні отримувати пошану, а не давати її»). На початку 20 століття професор Дж. Франклін Джеймсон, завідувач історичної кафедри Чиказького університету, висловився: джентльмен повинен потиснути руку дамі тільки тоді, коли вона простягне її; йому слід піднятися з місця та зняти спочатку свою рукавичку. Зверніть увагу, в той час як рука не повинна бути байдужою і холодною, різко протягувати її, або ж тиснути людині руку настільки сильно, що вона скрикне від болю, також не потрібно.

З того часу мистецтво вітань доповнилось новими елементами, такими як удар кулаком об кулак й багато інших жестів (що й змусило Філа Ріццо, бейсболіста з Нью-Йорк Янкіз, сказати: «Добре, що я більше не граю. Я ніколи не міг досягнути всю складність цих привітань.»)

А от деяким людям це завжди давалось простіше, і це пов'язано з їхніми професіями. «Коли політики беруть участь у виборах, вони доводять своє мистецтво рукостискань до досконалості,» — з журналу «Harper's», 1855 рік. (1959 року, після того, як французький консул поранив палець, автотранспортна компанія виплатила йому компенсацію у розмірі 60,000 доларів США, адже він довів, що рукостискання було невіддільною частиною його кар'єри дипломата). Як виняток — хіба визнаний гермофоб президент Дональд Трамп. Хоча не можливо уявити, як би він дослухався до

Still, there remains something gripping about a handshake, as a personal totem and symbolically. Think Yitzhak Rabin and Yasir Arafat clasping hands in 1993 on the White House lawn. Or Hitler refusing to shake Jesse Owens's hand at the 1936 Olympics. Or Mr. Trump spurning Nancy Pelosi's.

A grasp that's indiscriminate can be fraught, too. Remember when President Ronald Reagan was greeting guests on a receiving line and mistook his only black cabinet member, Samuel R. Pierce Jr., for a mayor? Or when Abe Beame, New York's mayor, was almost photographed congratulating David Berkowitz, the accused Son of Sam killer, at Police Headquarters because he confused him with a detective?

"In no one external circumstance of life, is a man or woman's character more clearly discerned than in the mode of salutation by the hand," William Kidd wrote in his journal for "inter-communications" in 1852.

Al Capone once noted that an extended hand is a powerful tool in an argument, but it will take you only so far. "You accomplish more with a smile, a handshake and a gun," he famously said, "than you do with just a smile and a handshake."

попередньої рекомендації Французької академії медицини про те, що поцілунки в щоки є більш гігієнічними, ніж те ж рукостискання.

І все-таки, в рукостисканні залишається щось захопливе, символічне. Згадайте, як 1993 року Іцхак Рабін і Ясір Арафат потиснули один одному руки на галявині Білого дому. Або як Гітлер відмовився потиснути руку Джессі Оуенсу на Олімпійських іграх 1936 року. Або як Трамп відмовив НенсіPelosi.

З іншого боку, потрібно також думати, кому ви тиснете руку. Згадайте навіть випадок, коли президент Рональд Рейган вітав гостей і не впізнав свого єдиного темношкірого члена кабінету міністрів Семюеля Пірса, сплутавши його з мером. Або коли Абе Біма, мера Нью-Йорка, майже сфотографували, коли той в поліційному управлінні вітав серійного вбивцю Девіда Берковіца, тому що сплутав його з детективом.

«У жодних обставинах жіночий або чоловічий характер не проявляється більш чітко, ніж під час рукостискань», – написав Вільям Кідд у своєму щоденнику, 1852 рік.

Аль Капоне одного разу зауважив, що простягнута рука – це дієвий інструмент у суперечці, але вона не завжди допомагає. Гарно він сказав: «З посмішкою, рукостисканням і зброєю можна досягти більше, ніж просто з посмішкою і рукостисканням».